השדון

ס. אובראזצוב
צייר נ. צ'רושין

חי פעם זוג, איש ואישה...
כך לעתים קרובות מתחיל הסיפורים. אלא שהזוג הזה הם לא מסיפור אלא רגילים לגמרי. והם לא חיו בשפת הים הכחול אלא בבית עץ ביער, כי האיש היה יערן.
הם חיו טוב, בשלום, בשקט. היה להם, כמובן, כלבה בשם בילויקה, היה חתול. אותו קראו משום מה פאדוט. הייתה מכוורת, עשר כוורות בגן. היה תרנגול ושתי תרנגולות.
לא היו להם ילדים ולא נכדים. כלומר היו, כמובן, אבל חיו בערים שונים. הבת, מהנדסת בוולוגדה, הבן רופא בדניפרופטרובסק, ונכד – תלמיד בטכניון בלנינגרד. בקיץ כולם באו להתארח לשבוע, שבועיים. במילה אחת, הכל היה יפה אצל היערן. כמעט ולא היה מה לדרוש יותר.

רק דבר אחד הטריד אותם. בלילה היה מגיע אוח. ישב על הארובה ובקול מאיים קרא או צעק כמו כלב. האישה פחדה. לילה חשוך, היער הרועש מבהיל גם בלי זה, והנה ממש מעל הראש מישהו צועק "אוהו! אוהו! אוהו!" ועוד בעצב כזה!

היא סבלה וסבלה ואחר כך אמרה: "זקן! תהרוג את השדון הזה! הוא מנבא לנו מוות."

חבל היה ליערן להרוג את האוח. הוא התרגל כבר לכל החיות והציפורים שביער. לאיילים, לחזירי בר, לסנאים. כולם היו לו כמו משפחה, ובמיוחד שבסביבה לא היו אנשים אחרים. הישוב הקרוב ביותר מרוחק כעשרה קילומטר. אז איך אפשר להרוג את האוח? זו ציפור נדירה. בכל חלקת היער אולי רק אחד כזה.

אבל האישה מבקשת כל הזמן:
"תהרוג ותהרוג! הוא לא נותן לי לחיות!"
מה אפשר לעשות? חבל יותר על האישה מאשר על האוח.
היערן לקח רובה ציד, טען התחמושת טובה, חיכה ללילה.
יצא החוצה כשהאוח התחיל לקרוא על הארובה, כיוון וירה משני הקנים ביחד. מטח.
ואז קרה דבר בלתי צפוי. כל הארובה, כפי שהייתה, נפלה דרך הגג לתוך הבית. ברעש גדול.
היערן רץ לתוך הבית וראה – על התנור ערמה של לבנים, בתקרה חור לשמיים, רואים אפילו כוכבים, האישה מסתתרת בפינה ומולה, בפינה השנייה, יושב האוח. חי. עיניים צהובות, אוזניים בולטות כמו קרניים. שדון, ממש שדון.

כולם התאוששו מהפחד, בילויקה יצאה מתחת לספסל, החתול הופיע מאין שהוא. האישה התחילה לנשום.
עוד מזל שזה קיץ ולא חורף. שלג היה נכנס דרך החור והיו קופאים למוות.
פינו את הלבנים. המרק והדייסה לא התקלקלו אבל את התקרה והארובה צריך היה להקים מחדש. הוא יעשה זאת בעצמו. הוא יודע נגרות ולבנות תנור.
ומה לעשות עם האוח? הרי לא יהרגו אותו שנית. פעם נשאר חי, זה כנראה הגורל

שלו. צריך לשחרר אותו, שיעוף לו!
ניסו לגרש את האוח מהבית והוא לא יכול לעוף. כנף אחת לא פועלת אצלו.
או שכדורית הרובה פגעה או הלבנים הכו.
והוא נשאר לחיות בבית. לא רק נשאר אלא התרגל לאנשים. אוכל חתיכות בשר או דגים ישר מהידיים.
החתול חרר עליו והיה בורח תחת הספסל, הכלבה נבחה עד צרידות.
אבל התרגלו.

ובערב היערן ואשתו יושבים לארוחה והאוח עולה לו על הכתף. מחכה שיתנו גם לו במשהו לאכול.
והיערן רק משתומם "איך יכולתי לרצות להרוג בציפור חמודה כזו?."
וקוראים לאוח כמו קודם, שדון. בחיבה קוראים לו – "שדוניה".
תיכנס לבית – תראה את כל המשפחה ביחד. ממש סיפור מאגדה! אבל אין כל אגדה. רק רעות.